

קונטרס
שיחות
קודש

שליחה השבוע

ספה"ק מאור עינים פרשת נח ד"ה ותנח התיבה בחודש השביעי

צפרא דיטבתא

פרשת בשלח-שירה

פרשת יתרו תשפ"ג
♦ גליון קכו ♦

החזרות נרמה

לעילוי נשמת
הרה"ח רבי בנימין ב"ר
אברהם שמואל ז"ל

נלב"ע
ערב ראש השנה תש"פ

מודעה ובקשה
כל זכיות שמורות
למכון נתיבות החסידות

...

להארות והערות אפשר לפנות:

בטל: 0527673016

או במייל:

5701555@okmail.co.il

...

עימוד ועיצוב ע"י

הברקה: 052-7134988

השיעורים נכתבו בלשוננו הכהיר בטוטו"ד
של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
על ידי חרב"ן הרה"צ רבי יצחק טווערסקי שליט"א
יו"ר מכון נתיבות החסידות

♦ ♦ ♦

יצא לאור ע"י מכון נתיבות החסידות להוצאות ד"ת
מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א מספינקא
רחוב דונולו 7 - 11 בני ברק

תוכן ענינים

שיעור א':

ג

רעידת אדמה בטורקיה - ג + צריך להיות לו ברור למה ירד לעולם - ג + צריכים לדעת שאין ביטחון בשום דבר - ג + באותו מקום של הרשע הצדיק חי שם עם סיבות - ג + צריכים ליישר קו עם הקב"ה - ד + הצדיק לא חי שזה כרעם ביום בהיר - ד + בשנייה אחד אדם נונב לעצמו - ד + הרעמים הם סיבה להגיע להקב"ה - ד + חייבים חסד עם יראה ביחד - ה + רעידת אדמה בא לחזק אותנו ליראת ד' - ה + יש אנשים שחיים על כסף של סבא - ה + צריכים להיות עם הסכנה כל הזמן - ה + לא להיות עסוק כמה העוצמה וכמה אנשים נהרנו שם - ו + צריכים לילך מיראה חיצוני ליראה פנימי - ו + סיפור מהמגיד ממעזריש זי"ע - ו + יש יראה חיצוני ויש יראה פנימי - ז + היראה מניע כדי לאיים עליו לפי קט שכל"ו - ז + דברי המדרש על רעידת אדמה - ז + צריכים להפנים כל יראה מיד להקב"ה - ח

צפרא די שברא

ט

יום ב' טו' שבט

שיעור א'

למנף אותו ולא ח"ו להוריד אותו. ולכן הוא יודע שכל חסר אונים מביא לו עוד יותר בהירות הקב"ה.

צריכים לדעת שאין
ביטחון בשום דבר

משא"כ הרשע שלא חי עם הקב"ה, ומפתח אצלו עוד נקודות ועוד נקודות כאילו הוא בטוח בשום דבר רע לא יכול לקרות לו אף פעם, ובסוף הוא מגלה שהוא לא בטוח בשום דבר וחייב עזר אלוקי על כל צעד ושעל. א"כ אותו חסר אונים שזה ברכה לצדיקים זהו קללה לרשעים. הצדיקים משתמשים עם זה להתחבר להקב"ה, והרשעים לוקחים זאת לעצמם לכיוון קללה.

באותו מקום של הרשע
הצדיק חי שם עם סיבות

צדיק נקרא אחד שחי עם הקב"ה בכל דבר, וחי שכל דבר זהו סיבה ולא מציאות, א"כ אותו מקום שהקב"ה שולח לצדיק שזה מגיע כדי לחזק את היראה שלו, אותו מקום ודבר בדיוק

רעידת אדמה בטורקיה

הנה איתא **במאור עינים** (ד"ה ותנה התיבה בחודש השביעי). אתמול קרה רעידת אדמה בטורקיה. אנשים מיד נכנסים לטראומה פחדים חרדות, המאור עינים בדיוק מדבר מזה. ונבאר הענין בהמשך.

צריך להיות לו ברור
למה ירד לעולם

הנה כתיב **והאלוקים עשה שיראו מלפניו**. אלוקים עשה את האדם ישר והמה בקשו חשבונות רבים. דבר ראשון צריך להיות לאדם ברור בשביל מה ירד לעולם, וכל זמן שלא ברור לו מהו מטרת ירידת האדם לעולם אז כל דבר מבלבל אותו ומכניס אותו למחשבות לא טובות. המאור עינים אומר בפרשת בראשית מברכותיהן של צדיקים אתה למד קללה לרשעים, ומקללותיהם של רשעים אתה למד ברכה לצדיקים, והכוונה הוא, הצדיק הוא אחד שחי עם הקב"ה כל הזמן, והוא מגיע לזה על ידי החסר אונים שלו, ולכן כל פעם שהוא מגיע לחסר אונים הוא יודע שזה בא

מפחד מזה, כי הצדיק שחי עם הקב"ה הוא לא כרעם ביום בהיר אלא הוא מוכן לזה כל הזמן וחי את הסכנה כמה רחמים הוא צריך על כל צעד ושעל, וזה מגיע רק כדי לחזק אותו בעוד יראת שמים.

בשנייה אחד אדם גונב לעצמו

היות שיעקר הבריאה ליראת ד', לכן נבראו גם כמה מסובבים שיעוררו האדם ליראת ד'. והרעמים **המה אחת מגבורותיו** הללו שנבראו ליראה את ד', **כמה דאת אמר, ורעם גבורותיו וכו'.** ולמה צריכים אנו לרעמים ושאר הדברים המעוררים האדם ליראת ד', **כי מחמת שעקוב הלב** שהלב מעוקם ומעוות, וכמו בערב פסח שצריכים לעבוד עם הבצק כל הזמן, וברגע שעוזבים אפילו לשנייה אחד מיד נהיה חמץ, **ואין לו לב לעבוד את השם ביושר לבב,** וברגע אחד שחושב שאף אחד לא רואה מיד הוא גונב הכל לעצמו, ולכן הקב"ה בא לעזור לך, **ולכן נבראו הרעמים ליישר העקמומית, ושיתיירא האדם את בוראו.**

הרעמים הם סיבה להגיע להקב"ה

כלומר הרעמים הוא לא מציאות אלא סיבה כדי לעורר אותך לחזור להקב"ה, וברגע שאדם עושה את החשבון הזה כבר לא צריכים להביא לך את הסיבה שזה הרעמים הללו. וזה נקרא המתקת דינים בשורשם. ולכן

מגיע לרשע בתור קללה. **וכל הבריאה שברא השם, הוא מפני זה, שיראו הבריות אותו.**

צריכים ליישר קו עם הקב"ה

וזהו, לא נבראו רעמים אלא ליישר עקמומית שבלב. ואם יש רעם או רעידת אדמה הקב"ה עושה זאת כדי לעורר אותנו לפשט עקמומיות שבלב. אלוקים עשה את האדם ישר, ישר הכוונה אחד שרואה בכל דבר את הקב"ה שנמצא שם. אז ישיר משה מסביר **השפ"א** ישיר הוא מלשון ליישר קו, כלומר אחד שחי עם הקב"ה ומיישר קו לחיות אתו כל הזמן אז עולה שירה ושמחה. כלומר הוא משתמש עם החסר אונים שלו לקשר בורא, ולוקח את החסר אונים שלו לשמחה עוז וחדווה במקומו.

הצדיק לא חי שזה רעם ביום בהיר

אלוקים ברא את העולם שיראו מלפניו, הקב"ה ברא את העולם בשביל תכלית אחד, בראשית בשביל ישראל שנקרא ראשית ובשביל התורה שנקרא ראשית, וכדי להגיע ליראת שמים וללימוד התורה אז בראשית בשביל ישראל שנקרא ראשית וראשית חכמה יראת ד'. ורק ככה זה יכון אותי לכיוון יראת שמים. ולכן אם פתאום מגיע רעידת אדמה שזה כרעם ביום בהיר, אבל תכלית אדם שחי עם הקב"ה לא

דהיינו הצדיק חי עם היראה בכוח כל הזמן אמנם לא בפועל אבל בכוח זה נמצא. דהיינו הפחד והיראה של הצדיק הוא לא לשכוח את הקב"ה, ולכן כל פעם שקורה כזה רעידת אדמה כזה פחד עצום הקב"ה מבקש אז רק לחזק את היראה שלך ושום דבר לא מעבר לזה, כלומר ברגע שאדם חי עם הסכנה שלו אז הקב"ה עוזר בכאלו סיפורים לחזק את זה.

יש אנשים שחיים על כסף של סבא

יש אנשים שחיים על כסף של איזה סבא, ולא חיים את הסכנה שזה יכול להיגמר יום אחד בהיר, וברגע שזה קורה והסבא מודיע לכולם שיותר הוא לא מחלק דמי חודשי, מיד כולם נופלים ולא יודעים מה לעשות עם עצמם, הקב"ה רק הזיז את עצמו קצת ומיד נהרגו אלפי אנשים ועוד אלפי אנשים נעקרו מבתיים מיד, אבל הקב"ה לא עשה זאת אלא כדי שתכירו שיש בורא ומנהיג לבירה, קבלתם מלכותי קיבלו גזרתי, והסימן הוא אם אתה יכול לתת מעצמך, אבל אדם שמוכן רק לקחת ולא מוכן לתת אז אין לו יראת שמים.

צריכים לחיות עם הסכנה כל הזמן

עיקר עבודת האדם הוא לחיות את הסכנה כל הזמן בלי שיעוררו אותו לזה. יש אנשים רק כשרואים

כל מה שקורה בעולם הוא רק כדי שתפחד ממנו.

חייבים חסד עם יראה ביחד

ובמקום אחר איתא: והענין נאמר בשם הבעש"ט נבג"מ, שהשי"ת חפץ מאוד שיהיו כל ישראל יראים מלפניו, אנחנו צריכים להכיר את הקב"ה וגם לפחד ממנו, חייבים חסד ויראה, חסד לבד בלי גבולות זה כלום, ואיש כי ייקח אחותו חסד הוא, העולם יכול להתקיים רק אם יש יראה וגם חסד, מטרת בריאת העולם היה בשביל חסד, אבל לתת לך חסדים בלי שום גבול החסד ילך ולא יישאר מזה כלום, ולכן הקב"ה רוצה שאדם ייתן את היראה והוא כבר ייתן לך את החסד, וברגע שאדם נותן לבד את היראה אז אני כבר לא צריך לתת לך שום יראה, ורק אני צריך לחזק את זה כל הזמן, וברגע שאדם לוקח את היראה לחרדות הסיבה לכך הוא שהיה חי רק עם החסד והיה רק מכיר את הקב"ה ולא יותר מזה, ואז ברגע שפתאום מופיע יראה אז מיד אומר לעצמו משהו לא מסתדר לי כאן.

רעידת אדמה בא לחזק אותנו ליראת ד'

ר' אשר היה אומר שאדם צריך לחיות עם חטאתי נגדי תמיד ומכאובי נגדי תמיד, וברגע שאדם חי עם החסר אונים שלו ויודע ששום דבר לא בטוח אז הוא לא נבהל מהיראה שמגיע פתאום,

נהרגו ועוד כל מיני שטויות מסביב בזה אדם מאבד את הכיוון, ומחמת זה ירא וחרד מאימת השי"ת, עד שכל איבריו נרתעים מפחד השי"ת ומהדר גאונו, ואז לא צריכים להביא לך את זה בפועל ממש.

**צריכים לילך מיראה
חיצוני ליראה פנימי**

אבל מי שאין לו שכל לירא מלפניו יתברך, וחושב שירד לעולם כדי לעשות חיים ולבלות מיום ליום, והשי"ת אף על פי כן חפץ שירא מלפניו, ואז אין להקב"ה ברירה אלא לעזור לך להגיע לשם, לכן מאיים עליו השי"ת בדבר שיהיה נרתע ונבעת לפי קט שכלו, כגון, בשמעו קול הרעם, אבל הכוונה אינו שתפחד מזה ומהעדר חיים כסף וכבוד, כלומר אדם לא צריך לפחד שיפסיד את החיים שלו או את הכסף שלו או את הכבוד שלו, אלא וכוונת השי"ת שילך מזה אל היראה העליונה, כלומר אני נותן לך דוגמית של פחד אבל לא כדי שתישאר בזה אלא תעלה משם לכיוון הקב"ה.

סיפור מהמגיד ממעזריטש ז"ע

בחשבו, הלא הרעם הוא אחד מגבורותיו של הקב"ה, ואיך לא יירא מהשי"ת בעצמו. מה רעם שהוא אחד מגבורותיו של הקב"ה ועכ"ז אתה מפחד, קל וחומר שצריכים לפחד מהקב"ה בעצמו. מסופר שהרה"ק

שוטר אז מתנהגים טוב, לעומת זאת כשאין שוטר אז עושים מה שרוצים, אבל יש אנשים אפילו כשאין שוטר מתנהג טוב, כי הוא חי את הסכנה כל הזמן ולא רק כשזה מגיע בפועל. אלוקים עשה שיראו מלפניו, רק לאדם צריכים לעורר מפעם לפעם, לעומת זאת מלאכים הם נמצאים לפני הקב"ה כל הזמן ולא צריכים לעורר אותם לזה. אבל אדם מקבל הזדמנות לחשוב כאילו שאין כלום והכל בטוח במאה אחוז, אבל אדם מעצמו יכול ליזום את הפחד שזה יכול לקרות כל הזמן, עיקר התענוג הוא כשאדם מחזיר את הפחד ואת החרדה להקב"ה.

**לא להיות עסוק כמה העוצמה
וכמה אנשים נהרגו שם**

כלומר מי שיש לו שכל לא מחכה שיעוררו אותו, אלא יודע לבד את החסר אונים שלו ועד כמה הוא חייב עזר אלוקי ממעל, אך מי שיש לו שכל, ירא מלפניו בגין דאיהו רב ושליט עיקרא ושרשא דכל עלמין, ואם יסלק חיותו ח"ו אף רגע כמימרא היו מתבטלין כל העולמות, כמו שאנו רואים בחוש אנשים ישבו בשקט ובשלווה וברגע אחד הקב"ה סלק משם חיותו יתברך הכל הפך לתוהו ובוהו, אבל העיקר ברגע שקורה כזה דבר עבודת האדם הוא לקחת את הדבר שקרה לסיבה ולא למציאות ולדעת להתעורר מזה להקב"ה, אבל ברגע שאדם עסוק כל הזמן כמה העוצמה וכמה אנשים

מדעתו, העיקר הוא לתפוס את הדרך של אמונה שאנו שומעים כאן כל הזמן וללכת עם זה לבד.

היראה מגיע כדי לאיים עליו לפי קט שכלו

וכן שאר היראות חיצוניות שיש לאדם, כגון שירא מהשררה, מהממשלה, או שלא ימותו בניו, הקב"ה אינו רוצה בזה להפחידו אלא כוונת השי"ת הוא, שיעלה מזה אל היראה עליונה, שזה יראה פנימיות ולא יראה חיצוניות, שידע שאינו ירא רק מהשי"ת, וכל היראות שיש לו הוא רק שהיראה עליונה יראת ד' עצמה נתלבשה ונתצמצמה תוך הדברים ההם, כדי לאיים עליו לפי קט שכלו. זה לא מגיע כדי לקחת ממך אלא כדי לתת לך.

דברי המדרש על רעידת אדמה

כתיב במדרש פרשת יתרו: דבר אחר, אריה שאד מי לא יירא. אמרי רבנן בשם רבי הושעיא, שאל בלצא את רבי עקיבא, אמר לו, מהיכן הרעש, נעשה? אמר לו, בשעה שהקב"ה מסתכל בבתי עבודה זרה ובאומות העולם האין נתונין בשקט ובשלווה בעולם, ורואה ביתו חרב ונתון בידם של אומות העולם, כביכול הוא מקנא, ושואג בחרון אפו על העולם להחריבו, ומיד השמים והארץ רועשים. שנאמר מציון ישאג, ומירושלים יתן קולו, וישראל מה יהיו עושין, כביכול הוא מגין עליהם. כלומר

המגיד ממעזריטש זי"ע פעם אחת בשבת בבוקר, ראה באמצע התפילה שהצאורון של **הבעש"ט הק'** הפוך, מיד ניגש כדי לסדרו. ומאז תפס אותו כזה פחד שלא נרגע מזה עד אחרי תפילת מוסף. ואז אמר **הרה"ק מרוזין זי"ע**: הבעש"ט הק' לא היה כביכול, והמגיד לא היה קטלא קניא, והמגיד שלא היה קטלא קניא נגע בבעש"ט הק' שלא היה כביכול ועכ"ז כל כך פחד, קל וחומר שאנחנו צריכים לפחד מהקב"ה. וברגע שאדם מפחד מהרעם של הקב"ה קל וחומר שצריכים לפחד מהקב"ה בעצמו. אם מפחדים מהבעש"ט אז כמובן שצריכים לפחד מהקב"ה בעצמו.

יש יראה חיצוני ויש יראה פנימי

יש יראה חיצוני ויש יראה פנימי, יראה חיצוני הכוונה שאדם רואה משהו ומפחד מזה וזה התגלות מהקב"ה, ויש יראה פנימי שאני לא רואה כלום אבל אני יודע שכאן מאחורי זה נמצא הקב"ה וזה אמור להביא אותי ליראת ד', העיקר הוא להגיע ליראה פנימי שזה לדעת שיש מנהיג לבירה ואין כאן הפקרות כלל. וברגע שאדם חי עם היראה פנימיות אז כל פעם שמופיע על המסך שלו יראה מיד יזהה את זה ולא יחיה את זה כיראה חיצוני אלא מיד לוקח את זה ליראה פנימיות להגיע משם להקב"ה, אבל אדם שלא חי ככה והוא רוצה שיהיה כאן שקט תעשייתי אז כל פעם שקורה משהו מיד הוא יוצא

המתקת דינים בשורשם. והכל תלוי בנו בעצמנו העיקר הוא לקחת את היראה החיצוני ולהגיע משם ליראה פנימי, אבל ברגע שאדם חושב כל הזמן האם רואים אותו או לא ולא מוכן להגיע ליראה פנימי אז תישאר תקוע שם כל החיים ולא תתקדם לאף מקום. ואז כל דבר רע שקורה לו מיד אומר לעצמו מה רוצים ממני מה עשיתי כבר, אבל ברגע שאדם חי עם היראה הפנימי אז כל יראה מיד יפנים זאת להקב"ה.

מה מהשליח של הקב"ה אנחנו כ"כ מפחדים קל וחומר כמה אנחנו צריכים לפחד מהקב"ה בכבודו ובעצמו.

צריכים להפנים כל יראה מיד להקב"ה

וזה נקרא מברכותיהם של צדיקים אתה לומד קללה לרשעים. כי באותו מקום בדיוק שהם לוקחים זאת לקללה הצדיקים שחיים עם הקב"ה לוקחים זאת לברכה. וזה נקרא

צפרא דשבתא

כתוב בפרשה: ויאמר אם שמוע תשמע לקול ד' אלוקיך והישר בעיניו תעשה והאזנת למצותיו ושמרת כל חוקיו כל המחלה אשר שמתני במצרים לא אשים עליך כי אני ד' רפאך. לכאורה קשה מהו הלשון והאזנת למצותיו, היה לו לומר לעשות מצותיו, כי מצוות צריכים לעשות ולא לשמוע אותם?

ועוד קשה אם המחלה לא אשים עליך מהו הכוונה כי אני ד' רופאיך, אם אין כבר מחלה מה יש להקב"ה לרפאות, ניחא אם יש מחלה יש מה לרפאות, אבל ברגע שאין כלום, מהו הכוונה כי אני ד' רופאיך?

ועוד קשה אנו אומרים כל יום בעת הנחת תפילין ד' פרשיות, שמע והיה אם שומע קדיש והיה כי יביאך. למעיינ בהם יראה שבכל הפרשיות כתוב והיו לטוטפת בין עיניך, חוץ מפרשת קדש לי כל בכור ששם כתוב והיה לך לאות על ירך ולזיכרון בין עיניך, לכאורה מהו הכוונה שכאן דווקא שינה התורה משאר פרשיות?

ועוד בפרשת קדש לי כל בכור כתוב כי ביד חזקה, ולעומת זאת בשאר פרשיות כתוב בחוזק יד, וצריכים אנו להבין מהו הכוונה בשינויים הללו ומה מונח בזה?

ועוד מצאנו שתשע מכות עשה משה רבינו ולא הקב"ה, ואילו מכת בכורות עשה הקב"ה לבד. לכאורה אם משה רבינו יודע לעשות מכות שיעשה גם מכת בכורות, ואם הוא לא יודע לעשות מכות איך עשו התשע מכות הראשונות?

ונראה להסביר את העניין בהקדם, הקב"ה ברא את העולם עם אותיות התורה, והתורה עצמה נבראה אלפיים שנה לפני בריאת העולם. כלומר הקב"ה הוא אין סוף ב"ה בלי שום גבול והשגה כלל. וברא את התורה שהוא גבול והשגה לעומת הקב"ה

שהוא אין סוף ב"ה. דהיינו הקב"ה ברא התורה שהוא יש מאין. אבל עדיין לעומת בריאת העולם התורה הוא אין המוחלט. ואחרי אלפיים שנה ברא הקב"ה יש מיש, כלומר עם התורה שהוא יש לעומת הקב"ה שהוא אין סוף ב"ה ברא את העולם שהוא יש עוד יותר לעומת התורה ולעומת הקב"ה.

דהיינו הקב"ה ברא את העולם מנעלם לנגלה, כלומר אלפיים שנה קודם בריאת העולם שום דבר עוד לא היה בגלוי ממש אלא בהסתר בנעלם, אבל בכוח כבר היה הכל לפני בריאת העולם. כלומר לעומת אין סוף ב"ה הוא כבר יש כלשהוא, ולעומת העולם זה עדיין אין המוחלט. לפני בריאת העולם היה בונה עולמות ומחריבן וכן היה שבעה פעמים עד שברא את העולם שלנו שאנו חיים בו. כשברא הקב"ה את העולם בעשרה מאמרות נברא העולם כלומר עשרה צמצומים עד שנהיה העולם שלנו. ומול זה יש לנו עשרת הדברות שזה להפשיט את הצמצום וההסתר ולחזור לאין סוף ב"ה.

תפקיד האדם עלי אדמות הוא בכל דרכיך דעהו לדעת שבכל דבר יש בתוכו חיות מאת הקב"ה, וברגע שאדם חי ככה בזה הוא מחבר את היש ליש והיש לאין עד אין סוף ב"ה, כלומר הקב"ה ברא יש מאין ועבודת האדם הוא להחזיר מיש לאין. ואיך אדם מגיע לזה, לכן יש לנו מצוות שזה מלשון צוותא מלשון חיבור, שעל ידי עשיית מצות יש לאדם כוח להחזיר את היש ליש והיש לאין בחזרה. אבל בלי עשיית מצוות אין לאדם שום כוח להחזיר שום דבר להקב"ה.

הקב"ה ביקש ממשה רבינו להוציא את בני ישראל ממצרים, ואז אמר משה רבינו שלח נא ביד תשלח. לכאורה מהו הכוונה בזה, אלא ביד ר"ת דוד בן ישי, כלומר משה רבינו רצה שהקב"ה יוציא אותם ממצרים ואז יהיה הגאולה העתידה ולא יצטרך יותר לאהיה אשר אהיה, אבל הקב"ה לא רצה כרגע לגאול אותם לגמרי כלעתידי לבוא ולכן רצה שמשה רבינו יוציא אותם ואז יהיה מצב של אהיה אשר אהיה.

הפרי הארץ אומר שכתוב ולא נחם אלוקים דרך ארץ פלישתים כי קרוב הוא, פן ינחם העם ושובו מצרימה. לכאורה האם בני ישראל עוד ישובו לשם, הלא היו שם מספיק שנים וראו עד כמה שזה לא טוב שם, ועכשיו שכבר לא נמצאים שם האם יעלה על הדעת לחזור לשם. אלא הכוונה הוא אחרת, הקב"ה הוציא את בני ישראל מצרים יש יציאה פיזית ויש יציאה נפשית, יציאה פיזית יצאנו פעם אחת, אבל יציאת נפשית זה עלינו לעשות כל הזמן מחדש, בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים, **הבעל התניא** מוסיף בכל יום ויום חייב אדם לראות את עצמו

כאילו הוא יצא ממצרים, כלומר יש לנו עבודה כל יום מחדש לקלף את הפרעה שיש לנו בתוכנו, אל מוציאים הקב"ה מוציא אותנו כל הזמן משם ולא מספיק מה שהיה פעם אחד אלא כל יום אנו יוצאים בעוד נקודה אחד משם.

ולכן אם בני ישראל היו נכנסים ישר לארץ ישראל אז היינו מפסיקים לקלף את הפרעה מאתנו ואז לא עשינו כלום, כי הקב"ה רוצה שנקלף כל יום מחדש עוד קצת עד ביאת משיחנו, ולכן הכניס אותנו דרך המדבר ארבעים שנה ואז כל פעם הגענו לכאבים חדשים והיינו צריכים כל פעם לצאת מחדש ממצרים, ואם היינו נכנסים מיד היינו שוכחים כלל מהקב"ה, ורק עכשיו שעברנו את המדבר יש לנו את עבודה לקלף את פרעה כל הזמן.

כלומר הכוונה הוא לא לחזור למצרים ממש אלא לצעקה שהיה במצרים ואת זה הקב"ה רצה ולכן לא הכניסנו מיד לארץ ישראל, כי התאוה הקב"ה לתפילתן של ישראל ולצעקתן, כי רק ככה הוא מגיעים להקב"ה, ואם היינו נכנסים מיד היינו שוכחים את הקב"ה ולא היינו צועקים כלל, אבל עכשיו שעברנו את המדבר אז הגענו למצב של ויצעקו אל ד'.

במצרים הדעת היה בגלות, כלומר פרעה ישב על הדעת ולא נתן לבני ישראל להגיע לשם, פרעה מלשון עורף הוא ישב על העורף שלנו ולא נתן לנו להתקדם לשום מקום, פרעה ישב על הדעת ולא נתן לנו להבין שבתוך כל יש מצאנו חיות מאתו יתברך, פרעה ניתק כל דבר מהשני, למשל לוקחים עץ ועושים מזה ספר, אדם עם דעת מבין שהספר שיש לנו מגיע מהעץ, ויכול גם להבין שבתוך כל דבר יש חיות שמחיה אותו, פרעה ניתק את כולם מזה וספר זה ספר ולא קשור לעץ כלל. פרעה הכניס לבני ישראל ששום דבר לא קשור להקב"ה, והכניס לכולם אם יש לך אתה שווה ואם אין לך אתה לא שווה.

פרעה אמר מי הוי-ה אשר אשמע בקולי, הכניס לכולם להיות עסוק כל הזמן ושלא יהיה זמן לחשוב על כלום, תן להם תבן וקש והכניס להם עבודה מהבוקר עד הערב ככה שבאמת לא יישאר זמן לחשוב על הקב"ה, והכניס שהעיקר הוא להיות גדול עם הרבה כסף חשיבות שווה ערך, ולא נתן להם כלל לעבוד עם הדעת לחשוב משהו פנימי או מעבר, רק הכל שטחי וחיצוני.

פרעה ישב על הבכור, כי הקב"ה אמר בני בכורי ישראל, ופרעה אמר שהוא הבכור, בכור זהו הנקודה של בני ישראל, שזה לתת הראשית של כל דבר להקב"ה, וברגע

שאדם מחזיר את הראשית להקב"ה אז גם שאר הדברים ג"כ הולכים אחרי הקב"ה, הקב"ה אמר למשה רבינו לעשות את המכות, כי שם זה עוד בסדר אם משה יעשה ולא הקב"ה, אבל מכת בכורות ששם זה הנקודה של בני ישראל שם הקב"ה היה חייב לבד להגיע ולעשות את המכה. וכמו שאומרים אלמלא הוציא הקב"ה את בני ישראל ממצרים משועבדים היינו לפרעה ממצרים, לכאורה אם אנחנו יוצאים משם פיזית הרי אנחנו לא נמצאים תחתו שליטתו. אלא הכוונה כנ"ל כי אתה יכול לצאת משם פיזית אבל נפשית אתה עדיין תחת שליטתו, כי פרעה יושב על העורף של בני ישראל ויושב על הנקודה של הבכור ולא נותן לך כלל להגיע להקב"ה, ולכן היינו משועבדים לפרעה דייקא.

ואחרי מכת בכורות שהקב"ה בכבודו ובעצמו הגיע לשם כדי לפוצץ את נקודת הבכור שפרעה ישב על זה, אז היה יציאת מצרים ובני ישראל התחילו ללכת עם הקב"ה כל הזמן, ומאז יש ליהודי כוח ללכת מיש ליש ומיש לאין בחזרה להקב"ה. וזה על ידי אמונה שקיבלנו מאבות הקדושים, ומאז יש לנו כוח לחבר תתאה לעילאה והחיצוני לפנימי. הקב"ה רצה שהם יורידו עוד ועוד ולכן לא הכניס אותנו מיד לארץ ישראל כי אז לא היינו ממשיכים לקלף מפרעה כלום, ולכן הכניס אותנו למדבר ארבעים שנה וכל פעם קילפנו עוד ועוד עד שהגענו לקבלת התורה ונכנסנו לארץ ישראל.

עיקר עבודת האדם הוא לחבר את החיצוני ולדעת שזה מגיע מהפנימי, פרעה לא נתן לעשות את זה, ומאז יציאת מצרים יש לנו כוח להגיע לזה. לאחרונה ראיתי מישהו מספר על מטוס שנוסע על אוטומט אבל הטייסים צריכים להיות בתוך התא ולהחזיק את ההגה על כל צרה שלא תבוא. אבל תכלית ראו במצלמות שהם נרדמו כל הנסיעה. אותו דבר היה פרעה הוא רצה להכניס אותנו להיות על מצב אוטומט ולהירדם על השמירה. עבודה האדם הוא לחיות את הסכנה כל הזמן.

קדש לי כל בכור עבודת האדם הוא לתת את הראשית להקב"ה. כ"ק זקני מו"ח מביאלה זצ"ל היה מדבר מזה הרבה שצריכים להחזיר את הראשית להקב"ה. וזה נאמר במחשבה דיבור ומעשה בעולם שנה ונפש בכל דבר מקום וזמן להחזיר מיד בבוקר להקב"ה, ולפי זה הולך לך כל היום, אדם שמחזיר מיד בבוקר אזי כל היום שלו יהיה טוב, אבל אדם שלא מחזיר אז היום שלו הולך לא טוב וחי בניטוק.

במחשבה מיד כשאדם קם בבוקר יחשוב על הקב"ה איך שמחזיר לו את הנשמה וחי ונושם. ואחרי זה כשאומר מודה אני לפניך מחזיר את הדיבור להקב"ה, וכמו

שאמר הרבי הריי"צ זי"ע שמודה אני לפניך מותר לומר בבוקר עוד לפני נטילת ידיים, כי אז עדיין אין שום טומאה ששולט עליך, ואחרי זה במעשה שנטולים ידיים, וכמו שאמר הרה"ק הרבי ר' זושא זי"ע יתייצב על דרך לא טוב רע לא ימאוס שכל בוקר צריכים ליטול ידיים עוד לפני שמניחים רגליים על הריצפה. ולכן בבוקר דבר ראשון צריכים להחזיר להקב"ה את המחשבה ודיבור ומעשה, אבל אדם שעסוק מיד בבוקר בטלפון שלו לראות מה היה בשעות אחרונות מיד הכניס את עצמו לניתוק. ולכן הכי טוב לשום בצד ושום דבר לא יקרה אם אתה תראה את החדשות בעוד כמה שעות אחרי זה. וכן אם אפשר להגיע לבית המדרש עוד לפני שאר הדברים ובזה אדם מחזיר כל דבר להקב"ה ואז יהיה לו יום טוב ומוצלח.

עיקר יציאת מצרים היה מכת בכורות כי שם זהו הנקודה של בני ישראל ושם פרעה שלט בכל תוקף, ושם הקב"ה בכבודו ובעצמו הגיע ופיצץ את הנקודה ששם שלט ומאז יש לנו כוח להחזיר כל דבר להקב"ה. ומאז יש לנו עד עצם היום הזה עבודה לצאת ממצרים בעוד נקודה כל יום מה שלא עשינו אתמול. ולכן בהלכה יש דעה שאם לא אומרים בכורך גאלת לא יצא ידי חובתו, להלכה לא פוסקים כן אבל מזה אנו רואים שזהו בעצם עיקר יציאת מצרים הענין של מכת בכורות וכנ"ל. בהשאר יש עדיין אהיה-אשר אהיה-וזה יצאנו לגמרי משם. ומכת בכורות הכוונה להתחבר להקב"ה בכל מקום ובכל דבר.

ההבדל בין גוי ליהודי הוא, גוי שורף נפטר, יהודי קובר נפטר, והכוונה הוא יהודי מאמין נכון שכרגע הוא נפטר אבל ברגע ששמים אותו באדמה נשאר שם עצם לז שמשם אדם יברא מחדש לעתיד לבוא, וכמו גרעין ששמים באדמה ומתי שזה נרקב לגמרי רק אחרי זה יוצא חדש, אותו דבר עם אדם עצמו, אבל גוי לא מאמין בזה ומחליט שחבל על המקום לקבור אותו ועל הכסף שעולה ומחליט לשרוף וללכת הלאה.

אותו דבר בעבודת האדם לפעמים משהו קובר אותך באדמה, כלומר כל כאב שיש לנו ממשהו זהו קבורה באדמה, ויש לנו אפשרות להתנהג כיהודי ולמנף את זה ולגדול משם לעוד יותר בעבודת השם ית', או להחליט להישרף שם ולשרוף את עצמו ואת המשפחה ואת כל הסביבה שלו.

המאור עינים אומר שכל החיות של הגויים הוא כמה אותיות שנפלו בשבירה, שהם טס פת, ובעצם החיות של הגויים הוא מאלו האותיות, וברגע שמישהו מפריע לי עבודת האדם הוא לדעת שזה לא אותו האדם אלא האותיות שמחיה אותו וכרגע

הם רוצים שתיגאל אותם משם, והם יודעים שברגע שיהודי מגיע וגואל אותם לא נשאר מהם כלום ולכן הם נלחמים אתנו עד הסוף. וברגע שיהודי חי עם הקב"ה מיד הוא גואל אותם ולא נשאר מהם כלום. וזה הסיבה שיש הרבה יהודים בין הגויים כדי להוציא ולגאול משם את כל האותיות שנמצאים שם.

וזהו הכוונה למה בקדש לי כל בכור כתוב זיכרון ולא טוטפות, כי בקדש לי כל בכור שם הקב"ה בעצמו הגיע וגאל אותנו ממצרים ולכן אין שום שכחה שם ורק זיכרון יש שם, אבל בשאר כן כתוב טוטפת ששם יש שכחה ולא כמו קדש לי כל בכור. וגם מובן למה כתוב יד חזקה, כי בכל דבר יש כוח אחר של חשמל אינו דומה כוח חשמל של מזגן לעומת כוח קטן בשעון פשוט, כל דבר לפי מצבו ככה כוח חשמל יש שם, ולכן בקדש לי כל בכור שם היו צריכים הרבה כוח חשמל ולכן כתוב יד חזקה, אכן בשאר הפרשיות שם כתוב בחוזק יד ששם היה כוח חשמל לפי אותו מצב.

אומרים באני מאמין, אינו גוף ואינו משגי הגוף, לכאורה ברור שהקב"ה אינו גוף האם חשבת אחרת. אלא מסביר ר' אשר אינו גוף הכוונה ברגע שאדם חי שהוא אינו גוף וכל מה שיש לו הוא מהקב"ה אז הוא יכול להגיע ולהשיג שהקב"ה גם אינו משיגי הגוף, אבל כל זמן שאדם עוד לא שם וחושב שהוא כן איזהו מציאות אז אין לו מציאות להשיג שום השגה בהקב"ה אפילו מעט.

וזהו הכוונה והאזנת למצותיו, כלומר יש מצב לעשות את המצוות אוטומט בלי שום פנימיות, והעיקר לעשות מצות ולהפנים אותם, אם היו כתוב לעשות היינו חושבים שמספיק לעשות ולא צריכים להפנים, אלא והאזנת הכוונה להפנים את המצוות ולא לעשות מצוות אנשים מלומדות. וזהו הכוונה לא אשים עליך אבל זה בתנאי שאדם חי כי אני ד' רופאין וחי שהקב"ה הגיע במכת בכורות ושבר את בכור פרעה ומאז יש בני בכורי ישראל קדש לי כל בכור, אבל אדם שלא חי ככה אז הקב"ה באמת לא מרפא כלום.

וזהו הכוונה מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו. לכאורה שואל האור לשמים לא מצאנו כלל שמשה רבינו צעק שהקב"ה אומר לו מה תצעק אלי, אלא הכוונה יש צעקה חיצונית ויש צעקה פנימית, משה רבינו צעק מהפנימיות שלו, ועל זה אמר לו הקב"ה מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל יסעו, ואז באמת בני ישראל התחילו ללכת לכיוון הים, אבל שם פתאום נתקעו ולא ידעו מה לעשות הלאה, ובסוף רק נחשון בן עמינדב הוא הסכים ללכת עם מסירות נפש עד הסוף.

כשאדם נפטר מהעולם כתוב ששומעים צעקה מסוף העולם ועד סופו. הלא כל אחד שראה פעם אדם מת יש שם שקט מוחלט, אלא הכוונה כנ"ל שיש צעקה חיצונית ויש צעקה פנימית. מסופר על **הלב שמחה זצ"ל** שפעם אחת אברך ניגש אליו ואמר לו שהוא צריך ישועה באיזה עניין, ואז אמר לו הלב שמחה אני עכשיו הולך לכותל ואני יתפלל בשבילך שם. למעשה היה שם כמה שניות כדרכו בקודש, וכשחזר אמר לאותו אברך איך האב מרעיש עולמות געוען פאר דיר. וזה כנ"ל שיש צעקה פנימית שזה אנו לא שומעים כלל שזה מרעיש עולמות וזה יכול ללכת מסוף העולם ועד סופו.

